

สาระสำคัญ

Gongyo: The Practice for Oneself

การทำกองเจียว การปฏิบัติธรรมสำหรับส่วนของตัวเอง

ในหลักการปฏิบัติเบื้องต้นสามอย่างคือ การศรัทธา การปฏิบัติ และการเรียนรู้ นั้น เรื่องของการปฏิบัติในศาสนาของพระ-
นชิเร็น ไดโชนิน ได้แบ่งออกเป็นสองข้อ ซึ่งได้แก่ การปฏิบัติธรรมสำหรับตนเอง และการปฏิบัติธรรมเพื่อผู้อื่น การปฏิบัติ
ธรรมสำหรับตนเองประกอบด้วย การสวดมนต์วันละสองครั้งต่อหน้าโงะฮนซัน ซึ่งเรียกว่า การทำกองเจียว การทำกองเจียว
หมายถึง “การฝึกฝนตนเองในบการปฏิบัติธรรม” ซึ่งประกอบไปด้วย การสวดนมัเมียวโฮเร็งเงเคียว และการท่องพระสูตรบท
ที่ 2 และบทที่ 16 จากสังฆธรรมปฐกทริกสูตร นี่เป็นหลักสำคัญของธรรมพระนชิเร็น ไดโชนิน ในการที่จะเปลี่ยนชีวิตของเรา

อาจารย์อิคเคะ ได้กล่าวถึงการทำกองเจียวไว้ว่า

กองเจียว คือหลักปฏิบัติที่ตึง หรือกระตุ้นพลังที่ไม่มีขีดจำกัดของเราที่มีอยู่ภายในให้สำแดงออกมา จะสามารถเปลี่ยน
ชะตากรรม, สามารถฟันฝ่าอุปสรรคใดๆ ก็ตาม และเปลี่ยนทุกข์ให้กลายเป็นสุข สามารถความเปลี่ยนแปลง หรือปฏิวัติใน
ส่วนตัวบุคคล ซึ่งก็คือโครงการเผยแพร่ธรรมไพศาลขนาดย่อยๆ สำหรับชีวิตของเรา

การเผยแพร่ธรรมไพศาลซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของเรา คือกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงจักรวาล พื้นโลก และสังคม-
มนุษยชาติ ให้ไปสู่โลกแห่งสันติภาพ ความสุข และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อที่จะผสานเข้ากันกับธรรมหัตถ์จรรยา

การท่องพระสูตร และการสวดนมัเมียวโฮเร็งเงเคียว เปรียบเสมือนกับการอุ่นเครื่องยนต์ทุกๆ วัน และขับออกไปสู่ทิศทาง
แห่งความสุข และความจริง เมื่อทำเช่นนี้ได้ทุกวันแล้ว พวกท่านจะค่อยๆ เสริมสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจักรวาล
และพระธรรม ซึ่งนั่นก็คือโลกแห่งพระพุทธรูป (จากหนังสือ “เพื่อนที่รักของข้าพเจ้าในประเทศอเมริกา” บทที่ 2 หน้า 40)

การนำเอาความเป็นพระพุทธรูปออกมา

ชีวิตของเรามีปัจจัยเบื้องต้นเล็กๆ หลายๆ อย่างซึ่งแสดงออกต่อสถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมภายนอกที่เข้ามากระทบเรา สิ่งที่ชอบ
อยู่ภายในจะปรากฏออกมาโดยทันทีทันใด ตัวอย่างเช่น เวลาที่เราฟังเพลงเพราะๆ หรือเห็นรูปภาพสวยๆ ความดีมีค่าสุดใจ

และความพึงพอใจก็จะทำให้หัวใจของเราอึดอึบ หรือเวลาที่เราเห็นความไม่เป็นธรรมเกิดขึ้น เราจะรู้สึกโกรธ ในลักษณะเดียวกันกับการสวดนมัสการโฮเร็งเงเคียว และการทำกงเจียวด้วยความศรัทธาในโงะฮันซัน พระพุทธะก็จะเกิดขึ้นมาจากเบื้องลึกข้างในของเรา

พระนิชิเร็นเปรียบเทียบการสวดมนต์เหมือนดังพระอาทิตย์ขึ้น ท่านกล่าวว่า “เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกของท้องฟ้า ในลับพลันท้องฟ้าทางฝั่งชมพูทวีปทั้งหมดในทางใต้จะส่องสว่างเพราะแสงอันเปล่งปลั่งของดวงอาทิตย์ได้ส่องมาถึง” (“พระไตรปิฎก ของท่านชานวูไว” พระนิพนธ์ของพระนิชิเร็น ได้โชชิน เล่มที่ 1 หน้า 169)

อันเนื่องจากข้อความนี้ อ.อิเคดะ กล่าวว่า “การทำกงเจียว ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติพื้นฐานของศาสนาของเรานั้น สามารถอธิบายได้ว่า เป็นพิธีที่เรานำพระอาทิตย์ของการเป็นพระพุทธะภายในตัวเรา ให้ขึ้นส่องสว่างในท้องฟ้าที่กว้างไพศาลของชีวิตเราในทุกๆวัน” (นสพ.เวสต์ทริบูน วันที่ 17 มีนาคม ค.ศ.2006)

ในงานนิพนธ์อีกชิ้นหนึ่งของพระนิชิเร็น ท่านได้อธิบายไว้ว่า “เมื่อนกที่อยู่ในกรงส่งเสียงร้อง เหล่านกที่บินอยู่บนท้องฟ้าจะรวมตัวกันเป็นฝูง และบินมาใกล้ๆ ทำให้นกในกรงพยายามที่จะหาทางออกจากกรงให้ได้ เมื่อเราเปล่งเสียงสวดมนต์ออกมา ความเป็นพระพุทธะจะรวมตัวกัน และจะบังเกิดขึ้นมา พระพุทธะแห่งพรหมณ์ และพระจักรวาลได้ถูกเรียก และจะคอยปกป้องคุ้มครองเรา และความเป็นพระพุทธะแห่งพระพุทธ และพระโพธิสัตว์จะถูกเรียก และจะมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง” (จากธรรมนิพนธ์เรื่อง “ผู้ซึ่งเริ่มมีจิตใจปรารถนาที่จะบรรลุพุทธภาวะเป็นครั้งแรก” เล่มที่ 1 หน้า 887)

การสวดนมัสการโฮเร็งเงเคียวต่อหน้าโงะฮันซัน เราจะสามารถแสดงถึงความเป็นพระพุทธะที่อยู่ภายในของเรา และในเวลาเดียวกันก็สามารถดึงพระพุทธะที่อยู่รอบตัวเราให้เข้ามา และช่วยเป็นพลังพิทักษ์ภัยอันตราย ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเราทำกงเจียวสม่ำเสมอ เราสามารถที่จะขับไล่ภาพลวงตาที่ลุ่มจมอยู่ในชาตินี้ และชาติที่แล้วได้ และสามารถดึงความเป็นพระพุทธะที่บริสุทธิ์ และแข็งแกร่งออกมา เพื่อที่จะทำให้เรามีความสุข และมีชัยชนะในการใช้ชีวิตประจำวัน

หลักการปฏิบัติเบื้องต้น และการปฏิบัติที่สนับสนุนกัน

สำหรับการทำกงเจียวทุกวัน ที่มีเพิ่มเติมจากการสวดนมัสการโฮเร็งเงเคียวก็คือการท่องบางส่วนของพระสูตร “บทกุศโลบาย” และ “บทการหยั่งอายุขัยของพระตถาคต” ซึ่งเป็นบทที่ 2 และบทที่ 16 ของสังฆกรรมปุณทริกสูตร การสวดนมัสการโฮเร็งเงเคียวนี้สำคัญมาก เรียกได้ว่าเป็น “หลักเบื้องต้นในการปฏิบัติธรรม” ส่วนการท่องพระสูตรของเรานั้น จะช่วยดึง หรือเสริม

ผลบุญของการปฏิบัติเบื้องต้น เปรียบเสมือนกับสบู่ที่ช่วยเสริมน้ำในการชำระล้างทำความสะอาด หรืออาหารเครื่องเคียง เป็นสิ่งช่วยเสริมให้อาหารหลักมีรสชาติดีขึ้น ด้วยเหตุผลนี้เองการท่องพระสูตรจึงเรียกได้ว่าเป็น “การปฏิบัติที่สนับสนุนกัน”

จากบทพระสูตรทั้ง 28 บทในสังฆกรรมปฎิบัติพระสูตร เราท่องเฉพาะ “บทกุศโลบาย” และ “บทการหยั่งอายุขัยของพระตถาคต” เพราะว่าบททั้งสองนี้สื่อถึงความหมายที่สำคัญที่สุดคือ มนุษย์ทุกคนคือพระพุทธรูป พระนิชิเร็นได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าพวกเราท่องพระสูตร “บทกุศโลบาย” และ “บทการหยั่งอายุขัยของพระตถาคต” ทั้งสองบทนี้แล้ว บทพระสูตรบทอื่นๆ ก็เหมือนกับได้มารวมกันอยู่ในสองบทนี้ โดยที่เราไม่ต้องท่องเปลืองเสียงออกมาก็ตาม” (การท่องพระสูตร “กุศโลบาย” และ “การหยั่งอายุขัยของพระตถาคต” ธรรมนิพนธ์เล่ม 1 หน้า 71)

ในตอนแรกของการทำกองเจียว เราท่องส่วนแรกของ “บทกุศโลบาย” ซึ่งพระศากยมุนีได้ทรงสอนถึงความลึกล้ำของภูมิปัญญาของพระพุทธรูปที่ไม่มีที่สิ้นสุด ท่อนสุดท้ายของ “บทกุศโลบาย” เราท่องเรื่องของสิบโลกซ้ำกันสามครั้ง เรื่องสิบโลกคือคำอธิบายของสภาวะที่แท้จริงของชีวิตและเหตุต่างๆ การท่องซ้ำสามครั้งเปรียบเสมือนความจริงสามอย่าง คือ ความไม่มีจริงแท้แน่นอน, ความมีอยู่เพียงชั่วคราวชั่วยาม และทางสายกลาง และเปรียบได้อีกอย่างดังรูปแบบสามอย่างของพระพุทธรูป คือ ธรรมกาย , สัมโภคกาย และ นิรมานกาย

ในตอนของบท “การหยั่งอายุขัยของพระตถาคต” ที่เราท่องสอนถึงหลักการที่ว่าความเป็นพระพุทธรูปนั้นเป็นนิรันดร์ของชีวิต ก่อนหน้านั้นเชื่อกันว่าพระศากยมุนีตรัสรู้ในชีวิตของพระองค์ท่านในภพนั้นในประเทศอินเดียหลังจากที่ได้บำเพ็ญสมาธิอยู่ได้ตั้งพันปี แต่ในพระสูตรบท “กุศโลบาย” พระองค์ได้กล่าวว่าพระองค์ได้ตรัสรู้มาตั้งแต่ในอดีตอันยาวนานจนไม่สามารถจะนับได้แล้ว นี่เป็นวิธีที่อธิบายว่าความเป็นพระพุทธรูปนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่มีอยู่แล้ว (ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ปฏิบัติพุทธธรรม ความเป็นพระพุทธรูปก็ยังมีอยู่ในตัวเรา) ในตอนที่เราสวดนั้นจบด้วยคำสัญญาของพระพุทธรูปเจ้าว่า “ตลอดเวลาอาตมาคิดกับตัวเองว่า อาตมาจะทำอย่างไรจะช่วยให้มนุษย์ผู้อื่นได้พบกับหนทางเข้าที่ไม่มีผู้ใดสามารถพบได้ และให้ได้พบกับความเป็นพระพุทธรูปโดยเร็วที่สุด” (สังฆกรรมปฎิบัติพระสูตร และบทเริ่ม และบทจบของพระสูตร หน้า 273)

บท “กุศโลบาย” เป็นส่วนหนึ่งของการสอนตามหลักทฤษฎี รวมถึงอีกสิบสี่บทแรกของพระสังฆกรรมปฎิบัติพระสูตรก็เรียกได้เช่นนั้นด้วย เพราะว่าเป็นการอธิบายถึงหลักทฤษฎีที่พระพุทธรูปเจ้าได้ตรัสรู้ ส่วนคำสอนในบท “การหยั่งอายุขัยของพระตถาคต” เป็นส่วนของคำสอนที่เป็นหัวใจสำคัญ รวมถึงอีกสิบสี่บทหลังด้วย ที่ได้แสดงถึงธรรมชาติของความจริงที่พระพุทธรูปเจ้าได้ตรัสรู้ แต่ไม่ว่าบทใดๆ ก็ไม่ได้ชี้ชัดถึงทางที่ผู้คนจะสามารถแสดงความเป็นพระพุทธรูปออกมาได้

ก็เพราะว่า นัมเมียวโฮเร็งเงเคียว เป็นแก่นสำคัญของความเป็นพระพุทธรูป และสามารถทำให้ผู้คนได้แสดงออกถึงการตรัสรู้ การสวดนัมเมียวโฮเร็งเงเคียวเป็นการปฏิบัติเบื้องต้นของศาสนาพุทธของพระนิชิเร็น การปฏิบัติที่ช่วยเสริมคือการ

ท่องพระสูตรนั้นเป็นการยกย่อง และชี้แนวทางไปถึงความเป็นพระพุทธรูป

รูปแบบของการท่องพระสูตร

พระนิชิเร็น ไดโชนิิน ได้อธิบายว่า หลักเบื้องต้นของการปฏิบัติธรรมของพระนิชิเร็นก็คือการสวดนมัสเมียวโฮเร็งเงเคียว และเราท่องพระสูตรจากบท “กุศโลบาย” และ “การหยังอายุชัยของพระตถาคต” เพื่อช่วยเสริมให้ได้รับประโยชน์ในการสวดนมัสเมียวโฮเร็งเงเคียวเพิ่มพูนขึ้น นี่คือการปฏิบัติทางศาสนาที่พระนิชิเร็นได้ตั้งไว้ในยุคธรรมปลาย

พระนิชิเร็นไม่ได้สร้างหลักการท่องพระสูตรไว้อย่างเคร่งครัด และรูปแบบก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงมาเรื่อยๆ ในระยะหลายร้อยปีที่ผ่านมา ในศตวรรษที่ 15 เหล่าพระสงฆ์ของนิกายฟูจิได้เริ่มกำหนดสถานที่ห้าจุดเป็นวงกลมบนพื้นดินที่วัดสาขาใหญ่ของพวกเขา คือวัดไทเซจิ เพื่อไว้ท่องพระสูตร จนเมื่อศตวรรษที่ 17 การทำกองเงียววันละ 2 ครั้งได้กำหนดใช้เป็นรูปแบบขึ้นอย่างเป็นทางการ ในช่วงนั้น จุดประสงค์ของการท่องพระสูตรได้หลงลืมไปในหมู่ของผู้ปฏิบัติธรรม และได้กลายเป็นการพิธีกรรมของพระสงฆ์ที่กินเวลานาน และทำทุกๆ วัน

ประธานสมาคมโซคา งักโคทานที่สอง คืออาจารย์โจเซอิ โทตะ ได้รื้อฟื้นความหมายดั้งเดิมของการทำกองเงียวขึ้นมา นั่นคือให้ผู้ปฏิบัติแต่ละคนได้ถึงความ เป็นพระพุทธรูปที่อยู่ข้างในออกมา และตั้งใจเผยแผ่พุทธศาสนาของพระนิชิเร็นให้กว้างไกล ด้วยความมุ่งมั่นพยายามของสมาชิกสมาคมโซคา งักโคเน็งเอง ที่ทำให้การทำกองเงียวได้กลับมาเป็นการปฏิบัติของศาสนิกชนทุกๆ คน ไม่ใช่เป็นเฉพาะแต่พระสงฆ์

การอธิษฐานในใจ

อย่างที่ได้อธิบายมาข้างต้น พระนิชิเร็นได้จัดตั้งการสวดนมัสเมียวโฮเร็งเงเคียว และการท่องพระสูตรสองบทคือ “บทกุศโลบาย” และ “บทการหยังอายุชัยของพระตถาคต” จากสังฆกรรมปุณทริกสูตร การเป็นสมาชิกเอสจีไอ เราสวดท่อนหนึ่งของบทที่พระนิชิเร็นได้ย้าเอาไว้ นอกจากนี้การอธิษฐานในใจคือส่วนหนึ่งของการสวดมนต์ประจำวัน เหมือนกับเป็นรูปแบบของการทำกองเงียว คำที่ใช้ในการสวดอธิษฐานก็ได้เปลี่ยนแปลงมาโดยตลอด การอธิษฐานในใจเป็นโอกาสที่เราจะได้แสดงความขอบคุณ และตั้งใจมุ่งมั่นนำเอาสภาวะชีวิตที่สูงที่สุดออกมาเพื่อที่จะเป็นพลังทางบวกที่ดีให้แก่ผู้อื่น เพราะเหตุนี้มันไม่ใช่คำพูดใดๆ ในการอธิษฐาน แต่ความจริงใจเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่า อ.อิเคดะเขียนไว้ว่า “คำอธิษฐานที่คนคนหนึ่งมี จะสะท้อนให้เห็นถึงสภาวะชีวิตของคนคนนั้น การอธิษฐานจะต้องมีความแน่วแน่ และจริงจังที่เกิดมาจากความมุ่งมั่น ไม่ว่าจะสวดนมัสเมียวโฮเร็งเงเคียว หรือการอธิษฐานในใจ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้องมีจิตใจที่แน่วแน่ การอธิษฐานควรจะชัดเจนไม่คลุมเครือ